

10-০৬-১৮ প্ৰাতঃমুৰলী ওম শান্তি "বাপদাদা" মধুৰন 25-05-83

ব্ৰহ্মা বাবাৰ সন্তান সকলৰ প্ৰতি এক আশা

আজি বাপদাদাই সকলো সন্তানৰ সেৱাত, স্মৃতিৰ আৰু পিতাৰ সমান হোৱাৰ চাৰ্ট চাই আছিল। বাপ দাদাৰ দ্বাৰা যি সকলো খাজনা প্ৰাপ্ত হ'ল, পিতাক নিৰাকাৰ আৰু সাকাৰ ৰূপত মাতিলে আৰু বাপদাদাকো সন্তান সকলে স্নেহেৰে আহ্বান লৰাৰ বাবে আহিল, মিলন উদযাপন কৰিল, এতিয়া যাৰ ফল স্বৰূপে সকলো সন্তানে কোনবিধ ফল হল- প্ৰত্যক্ষ ফল হলনে? বতৰৰ ফল হল? ৰূপ থকা ফল হল নে ৰূপ ৰস থকা ফল? ডাইৰেক্ট পালন পোষণৰ অৰ্থাৎ গছত পকা ফল হল নে কেঁচা ফলক কোনোৱৰাই এক দুই বিশেষত্বৰ মচলাৰ আধাৰত নিজকে ৰূপ ৰং দিয়ে নে এতিয়াও কেঁচা ফল হয়? সন্তান সকলৰ এই চাৰ্ট চাই আছিল। সংগম যুগৰ বিশেষত্ব অনুসৰি, প্ৰত্যক্ষ ফলৰ সময় অনুসৰি, প্ৰত্যেক বিষয়ত, প্ৰত্যেক খোজত, কৰ্মত প্ৰত্যক্ষফল দিওঁতা, ফলৰ ফল খাওঁতা, পিতাৰ লালন পালনত পৰিপক্ক হৈ ৰং ৰূপ, ৰস তিনিওৰে সম্পন্ন অমূল্য ফল লব লাগিব। এতিয়া নিজকে সোধা মই কোন? সদায় সংগত থকা ৰং সদায় ব্ৰহ্মাৰ নিচিনা পিতৃক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ ৰূপ, সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ ৰস-এনে পিতাৰ সমান হৈছা নে? আজিকালি ব্ৰহ্মা পিতাই ব্ৰাহ্মণ সন্তান সকলৰ সমান সম্পন্নতাক বিশেষ ভাৱে চাই থাকে। পুৰা সময় প্ৰত্যেক বিশেষ সন্তানৰ চিত্ৰ আৰু চৰিত্ৰ দুয়ো সন্মুখ ৰাখি থাকে যে কিমান দূৰ সম্পন্ন হৈছে। মালা মণি কোন আৰু কিমান নম্বৰত চেট হৈ গৈছে। সেই হিচাপত ফলাফল চাই বিশেষ ব্ৰহ্মা পিতাই কলে ব্ৰাহ্মণ

আত্মা অৰ্থাৎ প্ৰতি খোজত বাপদাদাক প্ৰত্যক্ষ কৰোঁতা।

কৰ্মৰ কলমেৰে প্ৰত্যেক আত্মাৰ হৃদয়ত, বুদ্ধিত পিতৃৰ চিত্ৰ বা স্বৰূপ আকোঁতা আত্মিক চিত্ৰকাৰ হ'লানে। এতিয়া ব্ৰহ্মা পিতাৰ, এই চিজনৰ (ঋতুৰ) ফলাফলত সন্তান সকলৰ প্ৰতি এক আশা আছে। কি আশা হ'ব পাৰে? পিতাই সদায় এয়েই আশা কৰে যে প্ৰত্যেক সন্তানে নিজৰ কৰ্মৰ দৰ্পনৰ দ্বাৰা পিতাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁক অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক খোজত ফলফাদাৰ (পিতাৰ অনুসৰণ) কৰি পিতাৰ সমান অব্যক্ত পৰী হৈ কৰ্মযোগীৰ ভূমিকা পালন কৰক। এই আশা পূৰণ কৰা কঠিন নে সহজ? ব্ৰহ্মা পিতাইতো আৰম্ভণিৰ পৰাই " তৎক্ষণাত দান মহাপুণ্য" এই সংস্কাৰক সাকাৰ ৰূপত প্ৰয়োগ কৰোঁতা আছিল নহয়। কৰিম, ভাৱিম, প্লেন বনাম এই সংস্কাৰ কেতিয়াবা সাকাৰ ৰূপত দেখিছিলো নে? লগে লগে কৰাৰ মহত্ব প্ৰত্যেক সংকল্প আৰু কৰ্মত দেখিলা নহয়? সেই সংস্কাৰ অনুসৰি সন্তান সকলৰ পৰাও কি আশা ৰাখিব? সমান হোৱাৰ আশা ৰাখিব নহয়? সকলোতকৈ আগত বাপদাদাই মধুৰন বাসী সকলক ৰাখে। হোৱাও আগত নহয় জানো। সকলোতকৈ ভালৰো ভাল নমুনা কত দেখা সকলোৱে? সকলোতকৈ ডাঙৰ স্বৰূপ মধুৰন হয় নহয় জানো। দেশ বিদেশৰ পৰা সকলোৱে অনুভৱ কৰিবৰ বাবে মধুৰনলৈ আহে নহয়। সেয়ে মধুৰন সকলোতকৈ ডাঙৰ স্বৰূপ হয়। এনে স্বৰূপত থোৱা স্বপিচ কিমান অমূল্য হ'ব। কেৱল বাপদাদাক লগ কৰিবলৈ নাহে কিন্তু পৰিয়ালৰ প্ৰত্যক্ষ ৰূপো চাবলৈ আহে। সেই ৰূপ দেখুৱাওঁতা কোনো? পৰিয়ালৰ প্ৰত্যক্ষ চেম্পুল, কৰ্মযোগীৰ প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ, অথক সেৱা ধাৰীৰ প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ, বৰদান ভূমিৰ বৰদানী স্বৰূপৰ প্ৰত্যক্ষ উদাহৰণ কোন হয়? মধুৰন নিবাসী হয় নহয়।

ভাৰতৰ গৌৰৱৰ শুনাৰ বহুত মহত্ব আছে। সমগ্ৰ ভাগৱতৰ ইমান নহয়। তেন্তে চৰিত্ৰ ভূমিৰ গৌৰৱ মধুৰন নিবাসী হয় নহয়। নিজৰ মহত্বক মনত ৰাখিছা নহয়। মধুৰন নিবাসীক স্মৃতি স্বৰূপ হ'বলৈ কঠিন নে সহজ? মধুৰন হয়েই

প্ৰজা আৰু ৰজা দুয়ো আত্মাক বৰদান দিওঁতা।

আজিকালি প্রজা আত্মায়েও নিজৰ বৰদানৰ অধিকাৰ লৈ গৈ আছে। যেতিয়া প্রজাও বৰদান লৈছে তেন্তে বৰদান ভূমিত থকা সকল কিমান বৰদানেৰে সম্পন্ন হব। এতিয়া সময় অনুসৰি সকলো প্ৰকাৰৰ প্ৰজাই নিজৰ অধিকাৰ লবৰ বাবে চাৰিওফালৰ পৰা আহিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। চাৰিওফালে সহযোগী আৰু সম্পৰ্কত আহোঁতা সকলৰ বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিছে। প্ৰজা অহাৰ চিজন (session) আৰম্ভ হৈছে। ৰজা সকল প্ৰস্তুত হলানে। ৰজা সকলৰ ছেট কেতিয়াবা ফিট হয় কেতিয়াবা নহয়। আসনধাৰীয়েহে মুকুট ধাৰী হব পাৰে। আসন ধাৰী নহলে মুকুটো চেট হ নোৱাৰে। সেয়ে সৰু সৰু কথাত আপচেট হৈ থাকে। আপ চেট মানে আসনত চেট নোহোৱাৰ লক্ষণ। আসন ধাৰী আত্মাক ব্যক্তি কি প্ৰকৃতিয়েও আপ চেট কৰিব নোৱাৰে। মায়াৰতো কোনো নাম চিহ্ন নাই। এনে আসন ধাৰী মুকুট ধাৰী বৰদানী আত্মায়ে হোৱা নহয় জানো। বুজিলা মধুৱনৰ ব্ৰাহ্মণৰ গৌৰৱৰ মহত্ব। ভাল বাৰু। আজি মধুৱন নিবাসীৰ বেলা। (মিলনৰ) বাকী সকলোৱে গেলাৰীত বহি আছে। গেলাৰীত ভাল পাইছা নহয়। ভাল বাৰু। আদি ৰত্ন আদি স্থিতিত আহি গলা নহয়। মধ্য পাহৰি গলা নহয়। ডাল আদি সকলো আঁতৰি গল নহয়। আদি ৰত্ন সকলো উৰন্ত পক্ষী হৈ গৈ আছা নহয়। সোণৰ হৰিণাৰ পিছত নাযাব। কোন ধৰণৰ আকৰ্ষণৰ বশ হৈ তললৈ নামি নাযাব। যিকোনো প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতিয়ে বুদ্ধি ৰূপী ভৰি লৰাবলৈ নাইক কয় সদায় অচল অটল নষ্টোমোহা আৰু নিৰ্মাণ হৈ থাকিব। তেতিয়াহে উৰন্ত পক্ষী হৈ উৰি আৰু উৰুৱাই থাকিব। সদায় অনাসক্ত আৰু সদায় পিতাৰ স্নেহী। কোনো ব্যক্তি, কোনো হৃদৰ প্ৰাপ্তিৰ স্নেহী নহব। জ্ঞানী আত্মাৰ আগত এই হৃদৰ প্ৰাপ্তিয়ে সোণৰ হৰিণাৰ ৰূপত আহে সেয়েহে আদি ৰত্ন সকল, আদি পিতাৰ সমান নিৰাকাৰী, নিৰ্বিকাৰী, নিৰহংকাৰী হৈ থাকিব।

বুজিলা। ভাল বাৰু।

এই দৰে প্ৰতি কৰ্মত পিতৃৰ প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপ দেখুওৱাতা পূণ্য আত্মা সকল, প্ৰত্যেক কৰ্মত ব্ৰহ্মা পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা, বিশ্বৰ আগত চিত্ৰকাৰ হৈ পিতাৰ চিত্ৰ দেখুওৱাতা এনে ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান আত্মা সকলৰ প্ৰতি বাপ দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

সকলো মহাবীৰে সেৱাৰ যি আঁচনি বনাইছে তাৰ ভিতৰতো বিশেষ যুৱ বৰ্গৰ বনাইছা নহয়। যুৱ বৰ্গৰ সেৱাৰ আগতে যেতিয়া যুৱক বৰ্গই চৰকাৰৰ আগত প্ৰত্যক্ষ হোৱাৰ সংকল্প ৰাখি আগবঢ়াই নিছা তেন্তে - অহাৰ আগতে এটা কথাৰ সদায় ধ্যান ৰাখিব যে কথা কম কব লাগে, কাম বেছিকৈ কৰিব লাগে। মুখেৰে কব নালাগে কিন্তু দেখুৱাব লাগে। কৰ্মৰ ভাষণ মঞ্চত কৰিব। মুখৰ ভাষণ দিবলৈ নেতা সকলৰ পৰা শিকিলে শিকা। কিন্তু আত্মিক যুৱ বৰ্গ কেৱল মুখৰ ভাষণ কৰোঁতা নহয় কিন্তু তেওঁ লোকৰ নয়ন, মঞ্চক (কপাল) তেওঁলোকৰ কৰ্ম ভাষণ দিয়াৰ নিমিত্ত হৈ যাওঁক। কৰ্মৰ ভাষণ কোনেও কৰিব নোৱাৰে। মুখৰ ভাষণ বহুতে কৰিব পাৰে। কৰ্মই পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰিব পাৰে। কৰ্মই আত্মিকতাক সিদ্ধ কৰিব পাৰে। দ্বিতীয় কথা যুৱক বৰ্গই চিৰ সফলতাৰ বাবে আত্মিক তাবিজ ৰাখক। সেয়া কোনটো? ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিয়াই হল সন্মান লোৱা। এই ৰিগাৰ্ডৰ ৰেকৰ্ড সফলতাৰ অবিনাশী ৰেকৰ্ড হৈ যাব। যুৱক বৰ্গৰ বাবে সদায় মুখত এটাই সফলতাৰ মন্ত্ৰ হওঁক - 'প্ৰথমে আপুনি' এই মহামন্ত্ৰ মনেৰে দৃঢ় হওঁক। কেৱল মুখেৰে কোৱা হয় যে প্ৰথমে আপুনি আৰু অন্তৰত থাকক যে প্ৰথমে মই, এনে যাতে নহয়। এনেকুৱাও কোনো চতুৰ থাকে যি মুখেৰে কয় প্ৰথমে আপুনি, কিন্তু মনৰ ভিতৰত প্ৰথমে মই ভাৱনা থাকে। যথার্থ ৰূপত প্ৰথমে মই মনোভৱক আঁতৰাই আন জনক আগবঢ়োৱা মানেই নিজে আগবাঢ়ি যোৱা বুলি বুজি এই মহামন্ত্ৰক আগবঢ়াই সফলতা পাই থাকিব। বুজিলা। যদি এই মন্ত্ৰ আৰু তাবিজ সদায় লগত থাকে তেন্তে প্ৰত্যক্ষ দোল বাজিব। আঁচনি বোৰ বহুত ভাল হয়। কিন্তু প্লেন বুদ্ধি হৈ প্লেন প্ৰেক্টিকেলত আনা (ব্যৱহাৰত, স্থিৰ বুদ্ধি)। সেৱা কৰা কিন্তু জ্ঞানকো নিশ্চয় প্ৰত্যক্ষ কৰা। কেৱল শান্তি, শান্তিতো বিশ্বত সকলোৱে কৈ আছে। অশান্তি শান্তি মিহলি কৰি দিয়ে। বাহিৰৰ পৰা সকলোৱে শান্তিৰ এইটোৱেই কথা উত্থাপন কৰে শান্তি হওঁক। অশান্ত সকলেও শান্তিৰেই কথাকেই কৈ থাকে। শান্তি লাগে কিন্তু যেতিয়া নিজৰ মঞ্চত সভা সমিতি পাতিলে তেতিয়া অৰ্থাৰ্থিটৰে কবা। বায়ুমণ্ডল চাই নহয়। সেয়াটো বহুত সময় কৰিলা আৰু সেই সময় অনুসৰি সেয়াই সঠিক আছিল। কিন্তু এতিয়া যিহেতু ধৰণী তৈয়াৰ হৈ গল সেয়ে হে জ্ঞানৰ বীজ সিঁচা, বিষয়ো এনে হওঁক। তোমালোকে বিষয় বস্তু এই কাৰণে সলনি কৰা যাতে দুনিয়াৰ লোকে আগ্ৰহ

দেখুৱায়। কিন্তু আহেই আগ্ৰহ দেখুৱা সকল। কিমান সেৱা, কিমান অধিবেশন, কিমান সভা সমিতি আদি কৰিলা, ইমান বৰ্ষৰ মানুহৰ আধাৰত বিষয় বস্তু বনাল। গুপ্ত বেশেত আৰু কিমান থাকিবা। এটিয়াটো প্ৰত্যক্ষ হৈ যোৱা। সেয়া সময় অনুসৰি যি হল সেয়াটো হৈ হলেই। কিন্তু এতিয়া নিজৰ মঞ্চত পৰমাত্মা বোমাতো লগোৱা। তেওঁ লোকৰ মগজ ঘূৰক যে এওঁ লোকে কি কয়। নহলে কেৱল কয় বহুত ভাল কথা কলে। ভাল ভালেই হৈ থাকিল আৰু তেওঁ লোকে তাতেই থাকি গল। অলপ উত্থল পৃথলতো কৰাচোন। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ অধিকাৰ আছে। পইণ্ট দিলে অৰ্থাৰ্হিটিৰ আৰু মৰমেৰে কবা তেতিয়া কোনেও একো কব নোৱাৰে। এনেয়েতো বহুত স্থানত ভাল বুলিও ভাৱে যে নিজৰ কথা স্পষ্ট কৰাত বহুত শক্তিশালী হয়। উপায় কেনেকুৱা হব তাক চাব লাগিব, কিন্তু কেৱল অৰ্থাৰ্হিটি নহয়, স্নেহ আৰু অধিকাৰ একেলগে থাকিব লাগে। বাপদাদাই সদায় কয় কাড়ো মাৰিবা লগতে মালিচও কৰিবা। সন্মানো ভালকৈ দিবা কিন্তু লগতে সত্যকও সিদ্ধ কৰিবা। ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা নহয়! নিজৰ বুলি নোকোৱা নহয়। বেয়া পোৱা জনে চিত্ৰবোৰও বেয়া পায়, তেতিয়া কি কৰা? চিত্ৰবোৰ আঁতৰাই নিদিয়া নহয়। সাক্ষাৰ ৰূপত গৌৰৱ ভাৱে কোনোৱাৰ আগত অধিকাৰীৰে কোৱাৰ কি প্ৰভাৱ পৰিল। কেতিয়াবা কাজিয়া হল নেকি। এই উপায় ভাষণৰো শিকিলা নহয়। জ্ঞানৰ ৰীতিৰে কেনেকৈ কব লাগে-অধ্যয়ন কৰিলা নহয়। এতিয়া আকৌ এয়া অধ্যয়ন কৰা। দুনিয়াৰ হিচাপত নিজক সলনি কৰিলা, ভাষা সলনি কৰিলা নহয়। যেতিয়া দুনিয়াৰ ৰূপত সলনি কৰিব পাৰা তেন্তে যথার্থ ৰূপত কি কৰিব নোৱাৰা। কেতিয়ালৈকে এনেকৈ চলিবা? ইয়াতেই সুখী যে এওঁ লোকে যি কয় ভাল কথা হয়। শেষত দুনিয়াত এয়া প্ৰত্যক্ষ হওঁক যে এয়াই যথার্থ জ্ঞান হয়। ইয়াৰ দ্বাৰাই সদগতি হব। এই জ্ঞানৰ অবিহনে সদগতি নহয়। ইয়াতো চোৱা যোগ শিবিৰ কৰি যায়। বাহিৰলৈ যাব আকৌ সেই একেই কথাই কব পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী। ইয়াত কব বহুত ভাল যোগ লাগিল, আধাৰ সলনি নহল। তোমালোকৰ শক্তিৰ প্ৰভাৱত পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। কিন্তু স্বয়ং শক্তিশালী নহয়। যি হল এয়াও প্ৰয়োজন আছিল। যি খন ধৰণী চিয়াল ফটা হৈ গৈছিল, সেই ধৰণীত হাল বাই যোগ্য ধৰণী বনোৱাৰ এয়ে যথার্থ সাধন আছিল। কিন্তু অৱশেষত শক্তিয়ে নিজৰ শক্তি স্বৰূপতে আহিব নহয়। স্নেহ ৰূপত আহিলা, কিন্তু এয়া শক্তি হয়, এওঁলোকৰ এক এক বাণীয়ে হৃদয় পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা হয়, বুদ্ধি সলনি হৈ যায়, নহয়ৰ পৰা হয় ত আহি যায়। এই ৰূপো প্ৰত্যক্ষ হব নহয়। এতিয়া তাক প্ৰত্যক্ষ কৰা। তাৰ আঁচনি বনোৱা। আহে সুখী হৈ গুচি যায়। তেওঁলোকে যিয়ে ইমান আৰাম, ইমান স্নেহ পায় নিশ্চয় সন্তুষ্ট হৈ যায়। কিন্তু শক্তি ৰূপ হৈ নাযায়। ব্ৰহ্মা পিতাই কৈছিল সকলো প্ৰদৰ্শনীতে প্ৰশ্নাৱলী লগোৱা। তাত কোনটো কথা আছিল? কাঁড়ৰ সমান কথা আছিল নহয়। ফৰ্ম ভৰাবলৈ কৈছিল। এয়া শুদ্ধ নে অশুদ্ধ, হয় বা নহয় লিখা। ফৰ্ম ভৰ্ত্তি কৰিছিল নহয়। তেন্তে কি। যোজনা আছিল? এক হল এনেকৈ ভৰোৱাক। সোনকালে শুদ্ধ বা অশুদ্ধ কৰি দিলে, কিন্তু বুজি লৈ ভৰোৱা। তেন্তে সেই অনুসৰি যথার্থ ফৰ্ম ভৰাব। সিদ্ধতো কৰিবই লাগিব। সেয়া নিজৰ মাজত আঁচনি বনোৱা যত অৰ্থাৰ্হিটি থাকিব আৰু স্নেহও থাকিব।

সন্মানো থাকিব আৰু সত্যতাও থাকিব। এনেকৈ কাৰোৱাক অসন্মান কৰা হয় নেকি? এয়াও লক্ষ্য আছে যে আমাৰেই ভাল হয়, আমাৰ পৰাই ওলাইছে। তেওঁ লোকক সন্মান দিয়াতো আমাৰ কৰ্তব্য হয়। সৰুক স্নেহ দিয়া

এয়াতো পৰম্পৰাই হয়। ভাল বাক।

বৰদান : দয়া ভাৱ ধাৰণ কৰি সকলোৰে সমস্যা সমাপ্ত কৰোঁতা মাষ্টাৰ দাতা হোৱা:-

যি আমাৰ সম্পৰ্কলৈ আহে, যেনেকুৱাই সংস্কাৰৰ নহওঁক বিৰোধ কৰোঁতা হওঁক, স্বভাৱৰ খুন্দা খাওঁতা হওঁক, ক্ৰোধি হওঁক যিমনেই বিৰোধী নহওঁক, তোমালোকৰ দয়াৰ ভাৱনাই তেওঁলোকৰ অনেক জন্মৰ কাটা হিচাপ কিতাপ চেকেণ্ডত সমাপ্ত কৰি দিব। তোমালোকে কেৱল নিজৰ অনাদি আদি দাতাপনৰ সংস্কাৰ জাগ্ৰত কৰি দয়াৰ ভাৱ ধাৰণ কৰি লোৱা তেতিয়া ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ সকলো সমস্যা সমাপ্ত হৈ যাব।

শ্লোগান: নিজৰ দয়াশীল স্বৰূপ বা দৃষ্টিৰে প্ৰত্যেক আত্মাক পৰিৱৰ্তন কৰাই হল পূণ্য আত্মা হোৱা।